

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ.

Тел. „Свобода“ BERGAS 4-0237. — Тел. У. Н. Сокоул BERGAS 4-1016 4-0807

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ВЛАСНИКИ ДІСТАЛИ ЗАЛІЗНИЦІ, СЛУЖБОВИКИ ПІДВИШКУ

ВАШИНГТОН. — Від неділі 16 січня велися переговори між представниками 15 юній залізничних неоперативних службовців і спеціальною комісією президента. Переговори покінчилися признанням підвишки для службовців від 9 до 11 центів на годину. Хто має нижчу плату, дістане більшу підвишку. Разом дістануть підвишку 1,100,000 робітників. Цю підвишку одобрив Директор Економічної Стабілізації Фред М. Вінстон. У три години після проголошення цієї угоди президентом Рузвелтом, секретар війни Генрі Л. Стімсон подав до відома власників залізниць, що вони обіймуть назад адміністрацію своїх залізниць від півночі 19 січня після 22-ох днів адміністрації федеральним урядом. У який спосіб покінчилося найбільше замотане й небезпечне непорозуміння в робітничих справах від часу нападу на Перл Гарбор.

РОБІТНИКИ ЮНІ МУСЯТЬ ВИКАЗУВАТИ СВОІ ФОНДИ ДЛЯ ПОДАТКОВОЇ ВЛАДИ.

ВАШИНГТОН. — На засіданні сенату вівторок 18 січня переголосували 43 голосами проти 34 постанову, щоб робітничі юні мали обов'язок складати фінансові звіти до скарбового департаменту. Це відноситься теж до всіх інших організацій, що досі були звільнені від такого обов'язку тому, що їх діяльність не була обчислена на зиск.

ВІДКЛАДАЮТЬ АКЦІЮ НАД ПРИМУСОВОЮ КРАЄВОЮ СЛУЖБОЮ.

ВАШИНГТОН. — Військова Комісія палати репрезентантів рішила відкласти акцію за заведення загальної краєвої примусової служби, якої домагається президент Рузвелт, на такий час, доки сенатська комісія не переведе переслухання в себе. Досі було переконання, що палата після перша вирішить цю справу. Така заява комісії вказує, що конгрес неприхильний заведенню примусової праці.

ВИБІР РЕПУБЛІКАНСЬКОГО КОНГРЕСМЕНА ЗАГРОЖУЄ ДЕМОКРАТИЧНІЙ БІЛЬШОСТІ.

ВАШИНГТОН. — Перемога републиканського кандидата Джозефа Прата при доповненні виборі до палати репрезентантів у Філадельфії, вказує непевну більшість демократів в цій палаті. Поділ сил тепер такий: Демократів 217, републиканців 209, а 4 місця опорожнені наслідком смерті конгресменів.

ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ ДОМАГАЄТЬСЯ ГОЛОСУ ПРИ ПЕРЕБУДОВІ ЕКОНОМІЧНОГО ЖИТТЯ.

МАЯМІ (Флориди). — Десять тисяч відсотків мулярів і половина електротехніків в ньюйорській окрузі тепер без роботи внаслідок застани нових будівель, хоч на ділі в цій окрузі нестаче домів. Це подав до відома на нараді Екзекутивної Ради Американської Федерації Праці президент Вільям Грін. Подібні відносини панують і в інших округах. У часі пресової конференції Грін висловився, що Американська Федерація Праці домагатиметься від уряду допущення її представників до різних комісій, які планують перебудову економічного життя краю після війни, щоб якраз недопустити до таких відносин, які саме панують тепер. Це значить, що при перебудові фабрик з військової індустрії на мирову; при відновленню контрактів та при плануванні прилюдних робіт робітничі організації мусять мати відповідний голос.

Екзекутивна Рада заявила теж за виключення військових пільників від наймання до цивільної праці в Америці, подаючи за причину, що вони становлять небезпеку для свободної конкуренції на американському ринку праці. При праці при залізницях вони можуть теж стати саботажниками.

СТРАЙКУЄ 10,000 РОБІТНИКІВ У ГУТАХ.

СІЕТЛ (Вашингтон). — Найменше 10,000 робітників у залізних гутах та відливарнях вийшло на страйк тому, що їм відмовили підвишки по 8 центів від години в деяких родах праці. Фабриканти літаків та кораблів зміцнили владу, що внаслідок страйку може бути перервана нормальна продукція для військових цілей.

НАМІЧЕНА БУДОВА 100,000 ЛІТАКІВ НА 1944.

ВАШИНГТОН. — У минулому році збудовано всілякого роду літаків 85,000. Упродовж конструкції виказалось, що половина з них вже перестаріла і треба їх вищофати з воєнного ремесла. Натомість піде посиленна продукція нових, тяжких типів літаків, яких число намічене на 100,000.

БІБЛІОТЕКА ДІСТАЛА 4,000 КНИЖОК ПРО ТЮТЮН

НЬО ЙОРК. — Прилюдна бібліотека міста Нью Йорку дістала дарунок 4,000 книжок про тютюн, написаних в 20 різних мовах. Цей дарунок передав Джордж Арентс, директор „Інтернешенел Сигар Машинері Компані“.

Розпочали ударну кампанію за чотирнадцять біліонів Четвертої Позички

ВАШИНГТОН. — Ві вчора в полудне, 18 січня, рознеслися по цій Америці по радіо 4 удари молотком у Дзвін Свободи у Філадельфії на знак, що приходить історична хвилина в життю нації. Четверта Позичка це заклик до перемоги. У великих осередках нації, як і в малих, стало до агітаційної праці при кампанії 5,000,000 добровольців. Президент Рузвелт виглосив по радіо промову до народу. У ній він сказав, що все населення творить домашній воєнний фронт, на якому „кожне з нас буде мати нагоду докласти свій пайок до скорочення війни і спонукати ворога здатися безумовно“. — Неначе у відповідь на цей зазив наспіло звідомлення з повіту Першинг в Неваді над Ліндфілдом, що тамошній повіт виповнив свій пайок обов'язку упродовж 9 минут, складаючи \$185,000 на позичку, це значить тільки, скільки був призначений розмет.

НАЙБІЛЬШИЙ ПАЙОК З ЛЕНД-ЛІЗУ ДЛЯ БОЛЬШЕВИКІВ

ВАШИНГТОН. — Чужинна Економічна Адміністрація подала до відомства, що американська допомога для Советів досягла небувалої висоти в листопаді 1943 р., бо тоді посилки з Ленд-Лізу йшли впарі з досягненнями червоної армії. Совети дістали в листопаді матеріялів вартості \$338,000,000. Найбільше вислано таких матеріялів, що можуть допомогти продукції амуніції та нагородити большевикам ті втрати, які вони потерпіли внаслідок ограблення України та інших різнорічних околиць.

РУЗВЕЛТ ЗДИВОВАНИЙ ЗАКИДАМИ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ „ПРАВДИ“

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт не міг дати ніякого висноєння газетярям на конференції про причину видрукування в московській „Правді“ поголосок про намірений окремих мир між Англією й Німеччиною. Зате секретар стейту Кордел Гол міг пояснити, чому то советський уряд відкинув пропозицію польського уряду в Лондоні, щоб перевести переговори при помочи англійського та американського посередництва. Гол дістав інформації, що пропозиція американського уряду про посередництво між Советами й Польщею прийшла до советського уряду вже після видання відмовної відповіді Советами.

Загадка публікованих „Правдою“ чуток ще далі досліджується

ВАШИНГТОН. — Пастери щодо чуток московського уряду в проголошенню доселі в Каїрі про англійсько-німецькі переговори за сепаратний мир не розвивається, а ще більше поглибилася.

Велика Британія офіційно звернула советському уряду увагу на своє заперечення вістки та дала до зрозуміння, що вона сподівається виснаєння.

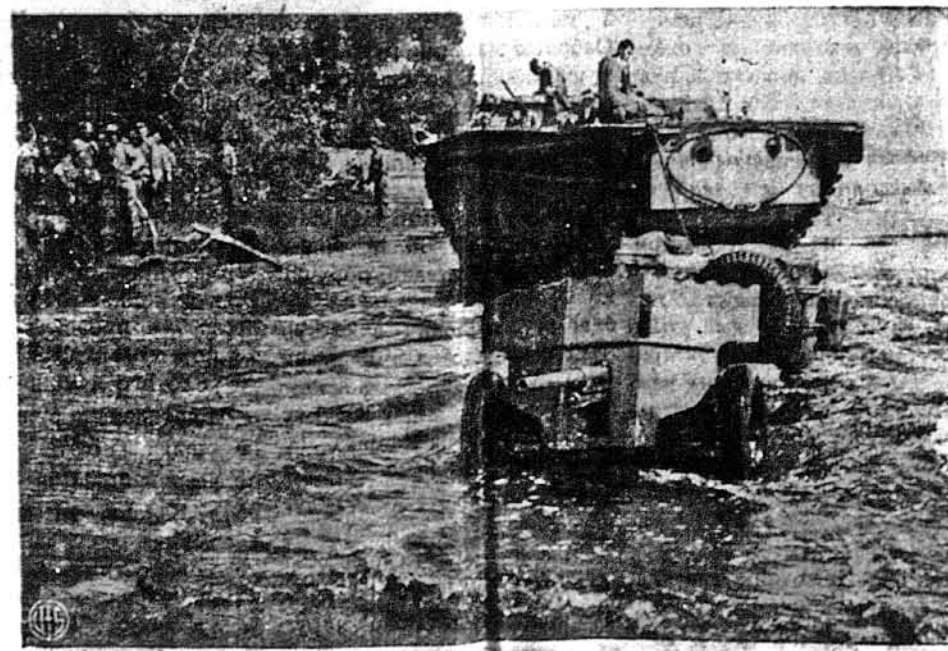
Бритійська цензура в Каїрі заявила, що вона ніколи не дістала до цензурування новинки, пересланої мовляв з Каїра до московської „Правди“, а чужинецькі кореспонденти в Каїрі кажуть, що вони такої чулки не знали, хоча там від чуток аж кишиють.

Московське радіо подало до відома, що Британія офіційно заперечила правдивість новинки в „Правді“ і московські газети теж подали про це вістку. При тому одначе московська преса цитувала не британський уряд, а бюро Ройтера, а потім подала до відома передрук статті з лондонського недільного „Таймсу“, в котрім говорилось, що два місяці тому Гітлер через Туреччину зробив був мирові пропозиції, котрих одначе Туреччина відмовилася Аліянтам пересилати. У цій пропозиції Гітлер пропонував, що Німеччина мала би негайно відступити на свої передвоєнні границі. Потім Німеччина зреклася би публічно своїх претензій до колоній, але дістала би вільнішу руку на Сході. Німеччина дала знищити би свою воєнну флоту, зо сьобмаринами включно. Наконєць Німеччина дала оставати би під теперішнім режимом, поки вона не виконала би цих умов, після чого Гітлер і нацисти мали би передати владу в руки армії. „Таймс“ добачував у цих пропозиціях яляни Німеччини приготувати вже третю війну. Бритійська преса подала, що Москва занотувала британське заперечення, а позате назагал справу замовчує. Один тільки „Стендарт“ питається: чи в Москві справді вірують, що Чорчил може зрадити Росію та що британці на це мовчки згодилися би?

Справу використовують у всій повноті німецькі коментатори й пропагандові агенти. Вони кажуть, що тут Сталін зробив удар, аби заставити негайно Британію й Америку піти під московський диктат і згодитися на московське рішення польського питання.

Німецькі радія послугуються теж широко польсько-советським непорозумінням для розбиття Аліянтів на групи: на Британію й Америку, з одного боку, та совети з другого. Націсти підпускають пропаганду, що совети виростили в кольосальну силу, яка може опанувати всю Європу; що Америка й Британія потерпіли поразку в боротьбі з Росією; що Аліянти покинули Польщу, як вони покинули давніше Францію; та що Рузвелт і Чорчил дали Сталінові в Тегерані вільну руку в справі Польщі.

Цей пропаганди вживають нацисти передусім нате, аби переконати балканські народи, що советський уряд хоче їх опанувати та що західні демократії їм нічого не допоможуть.

НАДПРОГРАМОВИЙ ВЖИТОК ПОВЗА. Цього американського повза вживають як порушної сили для витягання гармат і інших апаратів на беріг, коло рога Глостера, на острові Новій Британії. На беріг гарматари дожидають цих гармат, аби їх відразу звернути проти японців.

СОВЕТИ ВІДКРИВАЮТЬ ОФЕНЗИВУ ПІД ЛЕНІНГРАДОМ

МОСКВА. — У першу річницю переломання блокади Ленінграду найвища команда червоної армії сповістила в середу, що червона армія почала нову офензиву на полудне від Ленінграду. Червона армія вже проломалася через німецькі позиції на полудне від Оранієнбавму та Волохова, на північ від Новгороду.

З того, що сама червона армія подала вістку про початок офензивы, роблять висновок що вона переводиться успішно. Оранієнбавм лежить над Фінським заливом, а Новгород, перше місто на північ від озера Ільмена, на південний схід від Ленінграду.

Тимчасом армія генерала Ватутіна заняла місто Славуту, важний залізничний вузол, що лежить 37 миль на південний захід від Новгороду Волинського.

Советські військові коментатори кажуть, покликуючися на німецьких військових коментаторів, що положення німецької армії на Україні є в важкому стані; німецькі коментатори кажуть, що ця армія заслаба в порівнанні з атакуючою силою советських військ. Командант німецької армії на Україні, генерал Гофман, вернувся до своїх військ з конференції з Гітлером.

Кампанії повзів в околиці Винниці й Умані перешкаджає погода. „Червона Зоря“ пише широко про діяльність лотиських партизанів проти німців.

ОСТАТОЧНИЙ НАСТУП НА КАСІНО.

АЛЖІР. — В своїй кампанії за заняття Касіна, найбільшої німецької твердині на дорозі до Риму, американські війська перейшли вже ріку Рапідо й дорозу з Касіна до Атіни. Переправа через Рапідо обійшлася без поважних утрат, які американці мали в Болматурі.

На самому секторі посунулися далі вперед французькі війська, котрі заняли останню тисячу ярдів під Сант Елією. Вони теж заняли місцевість Вольворі.

НІМЕЦЬКІ БРАНЦІ ПОЧИНАЮТЬ ВІРИТИ В НІМЕЦЬКУ ПРОГРУ.

АЛЖІР. — Гаролд Календер, кореспондент „Нью Йорк Таймсу“, доносить, що настрої німецьких воєнних бранців в Італії ризяться поважно від настроїв німецьких бранців, що їх аліянські війська брали були в Африці. Підчас коли африканські бранці займали визиваюче становище й були певні німецької перемоги, нові німецькі бранці, захоплені в Італії, дивляться на війну більше реалістично. Хоча вони всеще горді на свій військовий стан і домагаються, аби їх трактувати як достойних людей, вони вже припускають, що Німеччина війну програє й стараються потишити тим, що мовляв тоді принаймні світ буде знати, що німець — чоловік і не піддається лихові, як італієнець.

АМЕР. ІНДІЯНИ ВІДЗНАЧИЛИСЯ В ДЖУНГЛЯХ.

АЛІЯНТСЬКА ГОЛОВНА КВАТИРА НА НОВІЙ ГВІНЕІ. — Американські вояки, члени 20 індійських племен, спеціально вишколені в Панамі для боротьби в джунглях, розбили японські позиції в Араве, на Новій Британії. Вони захопили японські позиції з великим числом гармат, покінених японцями. Мали при тому незначні втрати.

Американські бомбовики повели широку кампанію проти ворожих кораблів, що підвозять вояків, зброю й провіант. У порті Амбоні бомби зчинили пожеж на японським 9,000-тоновім кораблі. Японські літаки пробували не допустити американців виконати цей рейд, та американці побрилися через ворожих боевиків, при чому зостріли 8 японських літаків.

Адмірал Галсі каже, що при помочи нової тактики можна би зовсім „виелімінувати“ Рабавл, на Новій Британії, і Кавієнг, на Новій Ірландії, в котрих сидить коло сто тисяч японців. Він натякнув на вчасний рейд на Навру.

Ворог призначає рейд на ШЕРБУРГ.

ЛОНДОН. — Радіо в Віші подало вістку, що аліянські бомбовики навістили французький порт Шербург. Ні американці ні британці ще не подали нічого про цей рейд. Вішівське радіо каже, що аліянські летуни видно пробували сили оборони укритих фортифікацій, і додає, що „бомбардування спричинило поважні шкоди домам, фармам і пасовищам“. 10 осіб, мовляв, згнуло в цьому бомбардуванні.

ВІСТКИ ПРО ПОРАНЕННЯ ТІТА.

ЛОНДОН. — Сюди прийшла вістка, що маршал Тіто, провідник югославських партизанів, був ранений у боях з німцями. Догадуються, що це сталось ще літом та що Тіто вже вернувся до своїх військ.

Аліянти стверджують, що вони дають Тітовим партизанам найбільшу поміч, яку вони можуть дати. Вони удержують при партизанах постійних зв'язкових.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин передує початку числа, в котрим оголошується хоча мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Subscription rates table with columns for PEREDPLATA (Prepayment) and SUBSCRIPTION RATES (Subscription rates) for various durations like One year, Six months, Three months.

3 Канади належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order. Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

Плоди щирої праці

Останній звіт за стану членства Українського Народного Союзу виказує, що наша організація робить поважні поступки вперед.

За останній місяць число на новій системі зросло з 31,247 на 31,343. Це значить, що з листопада до грудня число членів у цій системі зросло на 96 членів.

За той самий час число членів на старій системі зійшло з 320 членів у листопаді на 318 членів у грудні, — утрата 2 членів. Як звісно, У. Н. Союз не записує нових членів на стару систему, і тому їх число природно зменшується.

За той самий час число забезпечених у Молодечому департаменті зросло з 10,338 у листопаді на 10,399 у грудні, себто приріст на 61 осіб.

Зібравши разом, число всіх забезпечених в Українським Народнім Союзі, було в листопаді 41,905, в в грудні вже 42,060. Це значить з одного боку, що У. Н. Союз зріс за один місяць на 155, з другого боку, що число осіб, забезпечених в союзі, перейшло вже 42,000.

Цей новий досяг членства У. Н. Союзу певно втішить усіх членів організації. Вони добачуть у цьому доказ чинності організації й домагаються її розвитку.

Важко довести, що це досягнення організації, а не випадковий добуток.

Рела допливу нової крові зовсім не вичерпалися. Цей приріст є без сумніву плодом щирої праці урядників і ширих членів по відділах, розкинутих по всій Америці. Їм належить в першу міру признання за цей гарний зріст членства.

Є в ньому й вказівка на будуче. Коли за перший місяць ювілейної кампанії ми потрапили виказати вже такі гарні висліди, коли ми за місяць збільшили організаційні ряди на півтора сотки, то це повинно кожному з нас бути захопотою до дальшої праці. Немаж чейже причини, чому ми не мали би повторити цього самого рекорду в кожному наступному місяці. Нема причини, чому ми не мали би в наступних місяцях цього рекорду поправити.

Коли це буде зроблено, тоді ювілейний рік Українського Народного Союзу принесе нашій організації тисячі нових членів. Принаймні ми повинні вважати за мінімум нашого досягнення в ювілейний рік. Для такої цілі чейже ми всі готові попрацювати не тільки з такою пильністю, з якою ми досі працювали, але з двоєним завзяттям.

Ще раз у справі брехонь і калюмній

Добре розуміємо, які обставини спадають у таких часах як теперішні на часопис, що десткує тисяч громадян. Ми ж опинились у такій війні, з якої щоб ми могли далі жити згідно з нашим американським думанням, може бути тільки один вихід: повна наша перемога. Супроти цього стає явним, що тільки ці справи місяць займати теж і в газеті перше місце, що допомагають воєнним зусиллям.

Ось і тому, як тільки ми опинились під загрозою війни, ми цілком зліквідували газетну полеміку. А властиво звели її до мінімуму, себто тільки до таких випадків, коли вже обов'язково треба сказати якесь слово, щоб дати загальні відповідні висновок аргументи, якими треба оборонятись перед руйнівками нашого організованого життя, чи тими клеветниками, чужими і своїми, що задля чужих інтересів, чи особистих і партійних цілей, атакують наш часопис, а навіть і нашу організацію, чи тих, що в них працюють.

При тому, як читачі можуть завважити, ми підкреслили, що тут не іде нам про якусь критику діяльності, бо проти цього не можна нічого мати, хочби така критика була навіть цілком несправедлива. Іде тільки про звичайні брехні, про клевети, про калюмні, про свідоме підсунування тому, що було зроблено чи написано, іншого змісту, як це було чи є в дійсності.

Наші читачі пригадують собі, що свого часу існував листовий бюлетен, що звався "Ди Авр", що то вписував про нас несортовані речі й вислав їх як "довірочні інформації" різним американським організаціям, тощо. Редактори цього бюлетену, Алберт Кан і Майкел Сайерс, видали згодом ще навіть книжку п. н. "Саботаж". І так, як ловили через "Ди Авр" многих американців, що до якогось часу не визнавались, зким мають діло, так і зловили поважне американське видавництво Гарпер енд Бродерс для видання згаданого книжки.

З "Ди Авр", ні з її редакторами, ми не були розраховувались, бо з такими особами, як це ми нераз зазначували, годі дійти до якоїсь чесної згоди. Ми теж думали, що скорше чи пізніше чесний американський загаль знає, що це за птаці, бож вони атакують усіх і всіх, а не чіпали ніколи ні одним словом одних тільки комуністів, чи комунізауючих. Саме тому їхніх "інформацій" не друкуємо.

Смольського, та поручників Романовського й Карашевича — вже осілі й цивілізовані о-станки давньої Лівківської орди. За ними вихала сотня степових татар. Бог зна який шляхом прибулих на службу Раданвила, — з дикими бан-скупними очима, брудні, неміті, в овечих кожухах на голому тілі. Страшно понасти в руки такого ворога. Без жалю й милосердя ріжуть вони лю-дські горла широчинними ножа-ми, з насолодою прикладають ся мукам своїх жертв. Степо-ві татари, це не ті татари-ливарі, що воюють шануючи в ворогові лицарськість, гід-ність та відвагу і самі здібні на лицарськість; лише татари-бродяги, з розбійницьких ча-мбунів, дію і татарини не да-ють пошукту; ріжуть кого по-пало не для здобичі навіть, а так за діл самого вдоволення, або різати. Та суворих Рад-данвила і їх зуміли вбрати у карби. Веде їх сотник Довгіла, хрещений татарин.

Татари проїхали перед кни-земі стали за перелісками. Від брами показались легкі ескадрони й сотні литовських козаків в команді Гонсевсько-го, Павловича, Курбського, Хо-дорковського, Дальницького, Подлецького, Погірського, Павловського, Фехмана, По-ши, Машкевича, Соколовсько-го і Беньовського — у дряго-них безрукавках, місюрках та з металевими наплечниками. Озброєні шаблями, рушницями мушкетями й короткими спи-сками. За козаками слідом ви-їхали лясенерні полки. Над ними піднімався ліс списів. Лясен-ерами командували поручни-ки Франциш, Ходеський, Мел-еш та Михалович в заступ-ництві обоного Коморовсько-го, Паца, Воловича і воеводи. За лясенерами знову легкі гу-сарські ескадрони Ерманя, Лю-бовицького, Ловіньського, Го-ловницького, Невровського і Мелешка.

кувала ніяка поважна і дійсно вилитова преса. Як знаємо, то всі ті "інформації" були здебільша і так передше сфабри-ковані більшовицькими газе-тами, а потім, як появлялись ще раз в "Ди Авр", то були на-ново ними передруковані з до-датком, що це передрук з "по-важного американського ви-давництва". Хто з наших лю-дей мав нагоду колинебудь чи-тати більшовицькі "Українсь-кі Щоденні Вісті", той обізна-ний з отсим "триком", що є так звичайним у більшовицькій пропаганді.

Наші читачі теж знають, що як ті клевети з "Ди Авр", що відносяться до нашого часопису, нашої організації й наших людей, появилсь в книжці "Саботаж", то тоді пороблено правні кроки, щоб заставити Гарпер енд Бродерс направити кривду та визнати, що в книж-ці написано неправду і припи-нити дальші видавництва.

В такий спосіб ось та справа опинилась в руках адвокатів. І почалося вяснювання усіх за-кайдів, що їх поміщено в книж-ці "Саботаж".

Тут треба зазначити, що хоч Гарпер енд Бродерс мали одно-го з найліпших ньюйорських адвокатів, та хоч автори "Са-ботаж" мали ще й своїх окре-мих, що намагались довгими місяцями наводити все нові закиди, чи витяги з того, що було друковане в "Свободі", то не було навіть одного випадку, щоб вони могли доказати правдивість своїх очерчень.

І теж треба признати, що саме видавництво Гарпер енд Бродерс поставило до спра-ви чесно, а як побачило, що впадо жертвою клевети, згоди-лось на публічний відклик та припинення дальшого видав-ництва книжки зля вчинення

книжки "Саботаж" в них у новім виданні. Заяву ту, як відомо, підписали теж і автори клевет, що було оголошене в "Свободі" з 4. червня 1943 ро-ку, де поміщено фотографічну відбитку відклику.

Ось так, здавалось би, спра-ва зістала покінчена. Очевидно покінчена для людей, що визна-ють моральні принципи, які заставляють тих, що вчинили комусь кривду, принаймні її знову не робити. Та цього не можна сказати за авто-рів книжки "Саботаж" вже тому, що вони по якімсь часі пустились на інший "трик". Видно, що видавництво Гар-пер енд Бродерс не хотіло вже мати з ними нічого до діла. Крім цього, ними видана книж-ка, себто "Саботаж", зійшла дуже скоро, як то кажуть, "да

пси". Спочатку більшовицькі трубили через всі свої агенту-ри, що то за надзвичайна книж-ка. І дехто дався одурити, а дех-то пішов свідомо помагати поширювати брехні. Та як ми ті брехні припинили, то книж-ка злетіла з поважних книж-кових вистав, а опинилась ще-тільки там, де продають сига-ретки, а де її оголошували в ціні 49 центів, хоч передше продавали по \$2.50.

Що більше, в тому самому часі, як ми припилили авто-ри цієї книжки на брехнях, во-ни відразу припинили це й своє калюмніаторське видав-ництво "Ди Авр". Мабуть і тут "бізнес" уже не йшов.

Та одного дня читаємо в "У-країнських Щоденних Вістях", що появилсь нове, "дешеве" видання книжки "Саботаж". І знов новий більшовицький ля-мент, що от українське імя знов порушене і таке інше, що є нічим іншим, а черговою більшовицькою спробою оду-ривання наших людей. Ось те "дешеве видання" зареклямо-вано в ціні 50 центів. Отже та-ки знайшовсь якесь ближче невідоме видавництво, що ви-дало тепер мізерну брошуру з назвою "Саботаж", яку продає за 50 центів в тому часі, коли ніхто не хоче купувати за 49 центів книжки "Саботаж", що видана на знаменитім папері й в з наменитій оправі.

Ось ту брошуру кинулись більшовицькі знов розрекламо-увати. А їм в допомогу став радійовий крикун, Волтер Вин-чел, що ту книжку рекламує. І так, як рекламував Винчел по-передні протиукраїнські брех-ні, яких самі автори цієї книж-ки не могли ніяким способом і ні в однісному випадку до-казати, так рекламує їх тепер і він, згадуючи ні одним

словом, підписаний їх авторами. Тих брехонь ужив тепер Винчел ще на те, щоб ви-ступити проти Другого Кон-гресу Американських Україн-ців. І це він зробив у своїй ра-діювій передачі з минулої неділі.

Для пригадки додамо, що це є той самий Винчел, що ви-користовував радію навіть до пропаганди проти українських викадів на Колумбійських у-ніверситеті, хоч на тих викла-дах не було взагалі ніякої про-літики, а тільки була мова про українську історію, літературу та штуку.

Коли взяти ось це все під у-вагу, то стане ясным, що маємо тут до діла з протиукраїнсь-кою акцією, веденою з якогось тайного джерела, що має за-ціль вбити кожний українсь-

кий рух в Америці, що не є під-диктатом червоної Москви, що не є рухом комуністичним... З отсею акцією треба бор-тись в розумній, чесній і культурній спосіб. Тре-ба відповідати з спокоєм і розвагою. Як яка газета впа-де може й цілком невинно жер-твою злих інформацій, треба вислати до неї чемного листа з правдивою інформацією. По-чув хто неправду, передавану з радіювої стації, так треба йо-му зараз написати до стації чемного листа і вяснити справу.

Виходім з того заложення, що американський загаль має глибоке почуття справедливо-сті і людяності і цілком певно нікому не хоче зробити кривди, ні не хоче заколоту в Америці. Таке можна сказати назагал про не-більшовицьку пресу, а також і таке інформативне джерело, яким є радіо. Тільки не треба думати, що хтось другий має з тим усім боро-тись! Ми не маємо ніяких про-пагандних бюр. Не маємо нія-ких фондів на вічні процеси. Але маємо за собою правду, американське почуття справед-ливості, а зокрема ще амери-канський закон, до якого тре-ба вдатись за охороно, коли вже інші способи не вистар-жалні. Памятаймо, що ми ма-ємо владу, що вміє держати порядок, що добре розслідила всі не-американські елементи. Вона добре знає, по чій сто-роні правда. Тому ідіть сміло до боротьби з клеветниками і калюмніаторами, що взяли со-бі за ціль знищити в Америці кожного, що не хоче іти під комуністичний диктат і хвалити неволю українського на-роду.

Ми не можемо припинити ось цієї проти-української ко-муністичної акції. Але ми мо-жемо їй протиділати. От на-приклад згадаю книжку "Са-ботаж", як вже її перевели ку-пувати, розслідують тепер ма-сово до різних американських бібліотек. Ось так в такому місті як Спрінгфілд, Масс. опи-нилась у бібліотеці аж 11 при-мірників такої книжки. Біблі-отека має їх, бо ми не є в Бер-ліні, чи Москві, де влада дик-тує, які книжки мають бути в бібліотеках. Тут все допуска-ється, щоб люди все знали, а пізнавши все, керувались сво-їм розсудком. Так є в демо-кратії. Отже і книжка "Сабо-таж" опинилась у згаданій бі-бліотеці. Але з тим, що як зар-яд бібліотеки зівстав поінформо-ваний одним з відвідувачів бібліотеки, що це за книжка, він зараз віднісся до нас і по-просив 11 копій відкликів авторів цієї книжки і вложив до кожної з тих книжок по од-ній такій відповіді.

Як реагують?

В шойорській газеті "Нью Йорк Гералд Трибюн" з 19. січня б. р. знаходимо два голо-си збоку американсько-україн-ського молодого покоління в справі граничного спору між Росією і Польщею. В одному голосі п. Ол. Яремко з Філя-дельфії опроджує назву "ма-лоросія" і "Малоросія", якої живив у тій газеті Сидней Бром-берг, а в другому С. Сосниць-кий з Ньюарку доказує, що кожний, що є обзаконлений з історією України, знає, як вирішити по справедливості російсько - польський спір: Ні Росія, ні Польща не мають ні-якого права до земель, за які спорять. Це є, каже він, укра-їнські землі й належать до України. Він згадує ще за те, як поведлись поляки і моска-лі на українських землях, при-гадуючи "паціфікацію" під Польщею і голод в Україні, стверджуючи, що "москалі не-ліпші від поляків", коли іде про глоблення українського народу.

Одно замітне, що в шойор-ській газеті є два голоси про українські справи, один наді-сланий з Філядельфії, а другий з Ньюарку. А деж є відгуки тих, що живуть у самому Нью Йорку? Памятаймо на те, що Нью Йорк не є центром протиукра-їнської пропаганди. Тут діють усі ті агентури, що через пресу, бюлетени, радіо та інші способи постійно атакують тих американських українців, що намагаються працювати в то-му напрямі, щоб американсь-кий світ пізнав дійсну правду про Україну. Їхню роботу тре-ба вважати не-американською, бо вона служить чужим інте-ресам, а не інтересам нашої держави і намаганням нашого уряду завести краший і спра-ведливий лад у світі. Тому треба їй протиділати.

EVERYBODY IN WAR BOND EVERY MINUTE Купуйте воєнні бонди

ЧОРНІ ХМАРИ ІЗЗА ПРИПАТІ Історична повість з часів Хмельниччини.

А за ними стали — гене-рал де-ля-Нок, чорнявий, не-великий француз, що у князя заправляв артилерією; рослі червонолиці полковники-брати Тизенгаузени, команданти ні-мецьких пішого й райтарсько-го полків; команданти драгу-нських гусарських, лясенер-них, татарських і козацьких кінниці та німецьких, поль-ських, литовських, волоських і малярських полків і баталі-онів, тяжкої й легкої гармати, полковники: Оттенгаузен, Гас-пер, брати Гроттгаузени, Пшипковський, Гандсгоб, Аб-рамович, Роп, Жаспер, довго-взятий, з видовженням сухих обличчям погромче козацько-го полковника Голоти — пол-ковник Донавай, — майори: Больд, Нольден, Головичин-ський, Шварцфог, інженір ма-йор Абрагам Ван Вестервельт,

капітани і ротмістри: Фінгір-дус, Путкамер, Вибберг, Лян-свен, Ситтон, Тензі, полков-ник-вахмістр Гроттзіус, рот-містр Смольський, та коман-данти малярської й польської піхоти Юшкевич і Головичин-ський 2-гий. — усі закуті у сталеві панцирі. Військо шаліло. Князь висо-ко підняв булаву. І на цей знак з візку на чолі з мо-лодими офіцерами стали виїзди-ти частини. Насамперед виїха-ли з брами татарські сотні, Башаши східною байдужні-стю вузькі скісні очі, на смаг-ляних скуластих обличчях, з під гостровищих шкрявців шапок. Повні сайдаки стріла з плечима, на спинах великі лу-ки з міними, прететими з кін-ських грив і хвостів тятивайт, Це литовські татари ротмістра

Майна, Райця, Ельсниця, Ноль-да та Гонсевського. Далі про-їхала кіннота Канови, полки Тизенгаузена 2-го, Ляснегофа, Гроттзіуса й Гроттгаузена. Проїхало перед князем все-го десять кінних полків в коль-чугах, панцирях, бронях і дротинках і без них. Пронеслися тисячі списів, мушкетів, пища-лів, коло десятка тисяч пала-шів, легких рапир, трикутних кончарів, чеканів і легких ша-бель. За кіннотою на возах провезли бамбарди, гуфніці, таранніці, серпентини й ба-гато інших, більших і менших гармат і пушок, на возах, на станах припасованих на ко-лесях, — провезли сотки во-єного пороху й стрілець та гостро-го колотого каміня.

Оттенгаузена й Тизенгаузена 2-го, усього вісім піших полків з короткими тесаками при по-ясі й короткими піхотними списами, окрім різної пальної зброї. Вся маса війська стиснула-ся на шляху. А князь звів до-неба очі й, схрестивши на гру-дах руки, потиух шептав мо-литву. Поздіймали шеломи й уся старшина. Католики й пра-вославні хрестилися, протес-танти, як і князь, поскладали побожно руки. Ждали поки князь-гетьман докінчить мо-литву. Скінчив і вся кількаде-сяттисячна маса заворушила-ся. На знак князя до нього підїхав стражник Мирський, його заступник у Великому Князівстві. По другому боці стояв обозний Коморовський. Гучним голосом промовив стражник до війська:

жу вам, чоги ми тут зібрані, куди йдемо і зачим. Шлях нам стелиться на Київ, давне наше місто, на збутовану ребелян-ську Україну. Ребелія козацька забула всі ласки, найяснішим нашим королем, його мостою, козакам відлювані, наважля-ся підняти нечестиву руку на корольовський маєстат, на ці-лість Річи Посполитої... Знаете здорові самі, вашмосцьове, де тепер ребелянт, козацький гетьман Хмельницький, зо сво-їми ворохобниками. В Черво-ній Русі, а може й під Варна-вою... Наша дохана спіляв-матка, наша Річ Посполита, найясніший наш король, його милість, а з ним і наш золоті вольности шляхетські у вели-кій опресі. Козацтво хоче зни-щити нас і нашу Річ Посполиту, хоч, страшно вимовити, порівнятись в правах і воль-ностях з нами, шляхтою!... — Не дїждуть! — заревіла шляхта. — На Київ!... — Вирізати з колом ребе-лянтське насіння!... — Веді нас, ясний князю!... Стражник підняв руку і кри-ки урвалися. А він продовжу-вав мову:

(Пальше буде).

Для яких цілей можна українців об'єднати

Перед 10 літами, в р. 1933 і 1934 йшла в українській пресі цілого світу оживлена дискусія на тему: „Хто і що може об'єднати український нарід?“ Цю дискусію викликав проект скликання Всеукраїнського Національного Конгресу. Під час цієї дискусії з'ясувалося надзвичайно яскраво, що український нарід — оскільки за нарід та іменем народу завжди і всюди говорить організована національна опінія — є всією душею за об'єднання своїх сил для досягнення найвищого ідеалу — самостійної й незалежної держави.

Але більше того: воля української нації під час тої конгресової дискусії була виявлена остільки яскраво і рішучо, що українські партії, як наддніпрянські так і галицькі, а з ними й буковинські, скликали в грудні 1934 р. у Львові п'ятиденну велику конференцію, на якій постановили: для захисту життєвих інтересів української нації скликати Всеукраїнський Національний Конгрес. А для підготовки того Конгресу творити „Центральний Конгресовий Комітет“.

Скликати Всеукраїнський Національний Конгрес не було легко. Тому Підготовчий Конгресовий Комітет працював дуже обережно, але всетаки зближувався до наміченої мети. Його праці перешкадали постійно удари завдавані українському народови на його рідних землях, поки вибух другої світової війни зовсім не припинив його діяльності.

Ідея раз кинена не згасла. Американці українського роду підняли її в обмеженій формі скликанням Українського Конгресу у Вашингтоні в 1940 р., а канадійці у Вінніпегу в 1943 р. Обидва конгреси мали на меті — що правда в різних формах — що метою у їх політичних змаганнях і підмогати українському народови в Європі створити свою незалежну державу і на цих завданнях працювати як би перервалася.

Та тепер назрівають події, які у своїм дальшій розвитку, можуть зробити неможливою працю в наміченому напрямі, бо треба буде звернути безпосередню увагу на більше пекучу життєву справу українського народу, а це на самоіснування цього народу просто як окремої етнічної збірності з її політичною та культурною мінувшістюю.

Це така актуальна і категорична справа, перед якою байдуть всі інші справи серед кожної вітки українського народу на цілому світі.

Виявляючи ділами своє цілковито лояльне відношення до своєї батьківщини, американці українського роду не можуть в цьому великому історичному моменті, а для українського народу найкритичні-

шому, забути за нарід, з котрого вийшли. Всякі голосовні заяви на тему любови до краю своїх батьків, мають тепер мале значення. Тут треба реальної праці. І жертви. А жертви такої, що в першу чергу вимагає залишення особистих амбіцій: амбіції „бути чимось“. В практиці це вимагає цілковитого зречення отаманства збоку тих, що досі про таке отаманство мріяли. На місце цього треба поставити безумовну солідарність кожної свідомої одиниці і підпорядкування себе під провід, вибраний громадянством.

Як створити один провід в Злучених Держав, то це повинно бути предметом зрілих нарад Українського Конгресу, що збирається у Філадельфії 29. січня 1944. Але зрозуміння потреби об'єднання американців українського роду мусить іти незалежно відтворення ось такого проводу. Бо приходить час, коли стихійна навала чужої велетенської сили загрожують самому існуванню українського народу. Просто загрожують політична і культуральна смерть українського народу на його рідних землях.

Процес насильного задоволення українського народу ще не закінчився — і ніхто не знає, як закінчиться. Не час бавитися в прощоту, але час на поважну — „реальну“ — оцінку положення. Вийде якийсь чудом український нарід в Європі живий — тим ліше для нас. Однак без огляду на це, що станеться — там, американці українського походження мають спеціальні обов'язки — тут.

До цих обов'язків, у першу чергу, належить зрозуміння, що ми є не тільки „американці“ поручносіями українських свободолюбних і культуральних традицій. На нас спочиває обов'язок об'єднати наші умові і фізичні сили для дальшого плекання цих традицій, хоч через те треба витерпіти переслідування, висмівання і негодуння від-відвічних ворогів українського народу, що запрягають до цього ще й яничарів українського роду. За такі яничарями готові піти слабодухи, які, як це виказує історія, заломлюються в критичних моментах і „сидують шлеп тирани“. Таке заломлення вже слід серед наших освічених одиниць дарма, хоч у яку форму вони це заломлення вбирають.

А хто не піддається зневірі у цей рішальний момент, для такого ціль ясна: Нема в нас більше партій; нема в нас особистих амбіцій; а є одно спільне бажання: Помогти в історичному моменті усунути загрозу для існування українського народу.

Семен Демидчук.

ШВЕЦІЯ НЕ ПРИЙМАЄ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ.

(ОНА). — В Стокгольмі ходять чутка, що сюди вже зачинають зголошуватися воєнні злочинці. Головно з Мадярищини, Румунії, Словаччини та Хорватії. Люди, які думають, що Алінти матимуть причину посягати їх на лаву обвинувачених за злочин, вже помалу пробують вивідуватись, чи Швеція їх приймалаб, якби до того дійшло. Хто саме робить заходи, не сказано, але шведський уряд стоїть на тому становищі, що ніяких воєнних злочинців до краю не впускать.

Бувший міністер закордонних справ, Остен Б. Унден, помістив в журналі „Норденс Тіднинг“ статтю, в якій остерігає квізлігів, що їм дорога до Швеції заперта. Хто поповнив воєнні злочини, той буде

мусити за них відповідати. Люди, які мучили воєнних в'язнів, стріляли закладників, збиткувалися над жидівським населенням в концентраційних таборах, чи помагали в'язням панувати над своїм власним народом — не матимуть вступу на шведську землю. Кожний, хто в якийнебудь спосіб помагав німцям красти, розбивати громадські установи, хто видавав німцям нелюбих їм поступових людей своєї народности, хто служив допошиком в нацистів і видавав на смерть невинних людей, той не побачить Швеції. Зрадникам, провокаторам, бандитам і відомим нищителям здобутків людської цивілізації, вступ до Швеції буде заборонений.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

3 Офісу Воєнних Інформацій у Вашингтоні

Будівничий Баталіон „все може зробити“.

Як американські війська окупували Тарану, то найголовнішу роллю відіграли моряки і будівничий баталіон, так звані „сібіс“. Зібрані з них фільми показують, як будівничий баталіон при допомозі „будлозерів“ і „грейдерів“ вирівнює летунський майдан в той час, коли моряки ще викрують ворога з його позиції. Завдячуючи зручності „сібіс“, наші летуни могли осісти на здобуті моряками території.

Будівничий баталіон зорганізовано два роки тому. Він є складовою частиною морської флотії і як тільки збройні сили Злучених Держав мають виконати важне діло, то беруть з собою „сібіс“. Цей будівничий баталіон складається з 262,000 людей. Хоч цей відділ морської флотії ще молодий, то він вже має около три рази стільки людей як їх 1920 року мала ціла морська флотія.

Скорий ріст будівничого баталіону при морській флотії є знаком, що такого відділу треба, та що він має перед собою великі і важкі завдання — промощування на Тихих океані дороги для американської збройної сили. Сказав колись до свідчений воєк, що добра воєнна кампанія вимагає „десять відсотків часу воювання, а 99 відсотків часу тяжкої праці“. Будівничий баталіон якраз цього тримається. „Сібіс“ воюють і працюють з такою енергією і успіхом, що їх всі подивляють. Їхнім моттом є: „CAN DO“.

Вони в першу чергу займаються будовою летунських майданів. На Тараві тільки направили старий, але в Буганівлі треба було будувати новий, і то в джунглях. „Сібіс“ його будували і сьогодні американські летуни з нього падають на Раवाल. Будівничий баталіон тепер діє з моряками і разом наступають на Глостер, в Новій Британії. Там вони також хочуть будувати летунський майдан.

Три сільські грає певну роллю у війні на Тихих океані. Як американська армія наступає, то вона обов'язково повинна мати повітряну допомогу, тому головним завданням будівничого баталіону є будувати або відновляти летунські майдани. І то який морська флотія й армія є іншодання, бо як наші відіють від ворога такий майдан, то вони звичайно знаходяться в поганому стані. Перше тому, що наші авіатори, і морська флотія його знищать, а друге то-

му, що ворог сам нищить летунський майдан, як ає на те час. А коли ми вже маємо його в руках, то справа вимагає, щоб він був якнайкраще готовий до ужитку. Воєк знає, що його чекає, як американські збройні сили матимуть готовий летунський майдан і робити це можливо, щоб не дати його направити й живити. Для нас це має велике значення, бо маючи змогу пустити в рух літаки, можна заощадити багато людської крові.

Крім летунських майданів „сібіс“ будують ще тимчасові пристани, магазини, бараки, шпиталі, будинки на склад оливи, дороги і багаті інших роблять діл. Американська воєнна сила розсіпалася по Тихому океані на тисячі миль, заняла багато островів і всюди треба щось робити і будувати. Будівничий баталіон часто-густо немає з його будувати і вживає тільки такого матеріялу, який знайде на місці. Ділає скоро, а сто навіть під ворожим обстрілом.

Нераз буває так, що „сібіс“ мусять відбиватися від ворога і воюють в такий спосіб, що ворог не може з дивити. Наприклад, як наші анекдоти на Трежюрі айленд, а Соломонових островах, по один „сібіс“, це зважаючи на своє життя, дувистя на вороже гніздо машинного кіса з машиною загортанком. Він не тільки знищив вороже гніздо, але й загорнув його. Сьогодні на тім місці знаходяться гроби ворожих воєк.

Оповідать, що на однім з Соломонових островів „сібіс“ потрапили будувати летунський майдан за тринадцять днів, і то в несприхотливих джунглях. Кажуть, що цілий час падав уливний дощ, але хлопці працювали з небувалим запалом і на тринадцятий день майдан був готовий. Так де тому два тижні були джунглі, на третій осіли американські літаки. І то на 3,000-стошовій коралевій горі.

Будівничий баталіон складається з двох офісних. В них знаходяться люди різних фахів і можуть збудувати, що треба. Баталіон становить собою цілість і може іхати де треба і робити те, що йому скажуть. „Сібіс“ є тої думки, що їхня робота є прозаїчна і дуже часто невдячна. Але моряки, морська флотія й армія є іншодання. Як знайде мова за будівельний баталіон, то вони не можуть ним хвалитись.

Ці незвичайні моряки є героями глобальної війни. Вони всюди плавають і все роб-

ЧОТИРИ БРАТИ, МОЛОДІ ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ, В АРМІЇ ДЛЯДЬКА СЕМА.

4 Lysohir Brothers In Army

Cpl. Alex Lysohir

Pvt. Michael Lysohir

Staff Sgt. Joseph Lysohir

Pvt. Stephen Lysohir

Courtesy, Sharon Herald, Jan. 7, 1944.

лять. Роблять для того, щоб здобути перемогу.

Червоний Хрест хоче зібрати 200,000,000 доларів.

ВАШИНГТОН. — Предсідник Американського Червоного Хреста, Норман Г. Дейвис, заявив, що в місяці березні буде переведена збірка на воєнний фонд, яка має принести 200,000,000 доларів.

Предсідник Дейвис сказав, що „хоч у 1944 році Червоний Хрест постановив зібрати більшу суму грошей як колинебудь передтим, то це є найменша сума, якої потрібно Американському Червоному Хрестови на ведення постійно збільшаючоїся праці в американській армії і флотії. Перед нами є тепер більші завдання як колинебудь передтим. Американський нарід ніколи не відмовив Червоному Хрестови помічч і я певний того, що в наступній кампанії він щедро жертвуватиме на те, щоб Червоний Хрест міг виконувати свої обов'язки сумлінно серед збройних сил“.

ЖЕРТВИ НА ПРАЦЮ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

На цілі Конгресового Комітету жертували: В. Шабатура й М. Дукевич з Пітсбурга, Па., по \$5, і Г. Левун з Елмайра, Н. Й., \$5. На зборах відділу 320 У. Н. Союзу з Болтимор, Мд., зложили жертви такі члени: Г. Шулька \$2,50, а по \$1: М. Шулька, Т. Тарас, А. Харішин, П. Марман, П. Копеляк, Я. Семенків, О. Івахів, а Г. Деміянин 50 ц., разом \$10.

НІМЦІ ВИСИЛАЮТЬ ГОЛЯНДЦІВ ДО ПОЛЬЩІ.

(ОНА). — Голандське пресове бюро оповістило, що німецька окупаційна влада силою висилає голандське населення до Польщі, а до Голандії присилає німців. Німецькі біженці забирають опорожнені якби все до них належало. Німці вже більше не висилають своїх людей на схід, бо там робиться небезпечно. Вони замість до Польщі, посилають своїх бездомних в Голандію.

Голандське пресове бюро доводить, що окупаційна влада вже депортувала до Польщі кількадесять тисяч голандців. Їх там тримають в концентраційних таборах, або розкидують по селах на Божу волю. Відті доходить вісти, що велике число голандців вимерло з голоду і від пошести, бо в Голандії панує плямистий тиф.

Католицькі єпископи робили заходи в німці, щоб влада не розпоряджалася людьми як худобою, але гавлайтер сказав, що німці мусять забирати в голандців помешкання, бо Алінти бомбардують німецькі міста і шпалть мешкальні будинки до тої міри, що сотні тисяч людей лишаються без даху над головою. Гавлайтер заявив католицьких єпископів в Голандії, що німці заплатять голандцям за забрані від них річи й помешкання, а депортовані до Польщі голандські люди мусять привикати до нового оточення й нового способу життя. Як скінчиться війна, то вони повернуть до дому.

Не підійшов.

Чоловік купив кілька соток цигар і обезпечив їх проти огню. Коли вже всі викурились, зажадав від аскураційної компанії відшкодування під замітом, що цигари згоріли. Очевидно, компанія обезпечення відмовилася заплатити премію, а тоді чоловік вніс позов до суду. Суддя признав рацію чоловікови, бо компанія прийняла цигари в обезпечення проти огню.

Скоро лише компанія виплатила аскурацію, зажадала від прокуратора арештування чоловіка за те, що він підложив огонь.

До всього Членства У. Н. Союзу!

Взяємо все наше членство взяти активну участь в 4-тій воєнній позиції. Обов'язком кожного члена є не тільки самому закупити бонди на можливо найвищу суму, але також попрацювати над тим, щоб звербувати якнайбільше покупців з круга своїх знайомих та приятелів.

До цього обов'язку зивають нас наші сини, брати, чоловіки, що віддають своє життя на полю бою за нас, нашу свободу, за наше краще завтра.

Виконати це є теж нашою патріотичною повинністю як членів У. Н. Союзу супроти теперішніх величезних воєнних вимог нашої країни.

До цього обов'язку кличе нас і постановою Українсько-Американського Комітету Продажі Воєнних Бондів, що поставив собі за ціль розпродати в цій 4-тій воєнній позиції бондів на суму п'ять мільонів доларів.

Ми мусимо доконати того, щоб ця ціль була вповні осягнена. Тому берімся до праці негайно. Хай отже кожна членця і кожний член стануть активними працівниками в цій нашій кампанії за продаж бондів на суму п'ять мільонів доларів.

А щоб У. Н. Союз міг мати докладний реєстр щодо того, на яку суму воєнних бондів закуплять його члени в цій 4-тій воєнній позиції, то просимо:

1. Щоб кожний член, купуючи бонди в часі теперішньої 4-тої кампанії продажі воєнних бондів, вживав при купні бондів тільки цю апликацію, на якій вгорі є напис: UKRAINIAN AMERICAN WAR BOND DRIVE, under the auspices of the UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE.
2. Щор кожний член, купуючи бонди, домагався, щоб банк, пошта, чи фабрика (залежно від того, де даний член буде купувати бонди) прибили свою печатку на посвідці, званій RECORD RECEIPT.
3. Щоб кожний член, виповнюючи посвідку (RECORD RECEIPT) подав на ній докладно своє ім'я і назвище, адресу, число відділу У. Н. Союзу, до якого належить, та суму закуплених бондів.
4. Щоб кожний член пам'ятав, що цю виповнену посвідку (RECORD RECEIPT) треба вислати негайно на адресу: UKRAINIAN AMERICAN WAR BOND DRIVE, 847 North Franklin St., Philadelphia, 23, Pa.

ЗА ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ У. Н. СОЮЗУ:

М. Мурашко, гол. предс. Д. Галичин, гол. секр.

УВАГА! ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ. УВАГА! СТАРАННЯМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ

ВІЛБУДЕТЬСЯ **ВЕЛИЧАВИЙ БАЛЬ** В СУБОТУ, 22. СІЧНЯ (JANUARY 22, 1944) У ВЛАСНІЙ ГАЛІ

Музика Йосифа Сігура. Початок у годині 8. вечір. Вступ 55 центів. Всіх Громадян сердечно запрошає Заряд У. Н. Дому.

УВАГА! БРУКЛІН - НЬО ЙОРК І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

В НЕДІЛЮ, 23. СІЧНЯ (JANUARY 23, 1944) ТЕАТРАЛЬНИЙ ГУРТОК ПРИ УКР. НАЦ. ДОМІ В БРУКЛІНІ

ТОВ. „ЗАПОРІЗЬКА СІЧ“, відділ 325 У. Н. Союзу оперету в 3-ох діях

„ОХ НЕ ЛЮБИ ДВОХ“

ДІЕВІ ОСОБИ: Катерина Марцуня, Гелія Парася Максим, М. Осадчук, А. Сосницький, А. Пагут Парася Максим, Климко Іван, Олекса Юрчо, М. Перичини Жид, П. Троїцький, П. Яцишин, І. Бішко, М. Павлін, І. Малік. В ГАЛІ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ДОМУ 216-218 GRAND ST., Corner Driggs Ave., BROOKLYN, N. Y. Початок у годині 5. пополудні. Режисер: М. Іванів. Крі п'яні-проф. М. Корнкор. ПО ПРЕДСТАВЛЕННЮ БАЛЬ Музика чернорядна. Вступ 55 центів. Шановні Громадяни! Прийдіть всі громадою на найкращу оперету „Ох не любі двох“, котру створили для нашої приємності, де надібуєтеся грою артистів, де при мелодійних співачках переживете весело вечір Шуха вата з нашою українською сільською життям. Заряд Тов. „Запорізька Січ“.

о. ОЛЕКСА ПРИСТАЙ

помер в домі старців у Савотсбургу, Н. Й., в понеділок, 17. січня 1944 р. Похорон відбудеться в четвер, 20. січня, в Сиракуз, Н. Й.

о. Олекса Пристай уродився на бойківщині, в Західній Україні, в 1863 р. Після закінчення середньої школи й університету у Львові, висвятився на українсько-католицького священника. Діставши парохію в рогатинській повіті розвинув там завзяту громадську діяльність і через переслідування збоку влади мусів виїхати до Америки 1907 р. Тут перебував на різних парохіях, найдовше побув у Сиракуз, Н. Й., де збудував в 1912 р. величезну церкву. Останніми часами був парохом в Джансвилі, Пенсильванія, звідки перейшов на спочинок і поселився в українським домі старців, утримуванім СС. Службовцями в Савотсбургу. Цюкрий писав вєсь час свої спомини, які появилася друком в львівській „Ділі“ в 1934 р. і вийшли окремим книжкою п. н. „Мої спомини“. В них повно подробиць із його молодого життя, а окісля із пережитим в Америці. Дошлий час писав полемічні статті в „Свободі“ (в рр. 1913-1914), а єстємі дописував до інших газет, значаючи на політично-громадянські теми. Пого жина вдача і простодушність викликувала нераз гостру критику, яка призбулася на старші літа, коли відлучився в домашнє зачина.

